

Langt ud over

Paulus vidner om, at Gud formår med sin kraft, der virker i os, at gøre *langt ud over* det, som vi beder om eller forstår (Efes. 3,20). Det erfarede han gang på gang i sit eget liv, men ved første øjekast så det ikke altid ud til at være *langt ud over*, hvad han havde bedt om, snarere tvært imod! Det forholder sig jo sådan med det guddommelige, at det ikke lader sig indpasse i det kødelige menneskes beregninger om, hvad der er stort, og hvad der er større, og hvad der er *langt ud over* stort, større og størst!

Det berømteste eksempel på at Gud gjorde *langt ud over* det, som han havde bedt om, har vi i 2. Kor. 12, hvor Paulus fortæller os, at han tre gange havde bedt Herren om, at en satans engel, der slog ham i ansigtet, måtte vige fra ham, men fik det svar: »Min nåde er dig nok!«

Det ser jo ikke ud til at være *langt ud over*, hvad han havde bedt om, men langt mindre – dog, lad os hellere være stille og bede Gud om at åbne vore øjne for, hvad der er *langt ud over*, og hvad der ikke er det.

For at jeg ikke skal hovmode mig

Paulus er så ærlig, at han ikke skjuler for korinterne, at også han kunne fristes til hovmod. Hvor er det befriende for os at høre; den store Åndens mand var ikke immun overfor fristelsen til at blive stor på det!

Af alt elendigt er åndeligt hovmod det værste! Tænk at ville gøre sig stor af, at Gud har velsignet en!

Lad os se nøje til, at det ikke er hovmodet, der driver os til at ville spille en rolle, til at ville frem i forreste række, så vor »tjeneste« dybest set bliver en tilfredsstillelse af vor trang til at ville være noget mere end de andre.

»Lær af mig,« sagde vor Herre Jesus, »thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet« (Matt. 11,29). Ja, hos ham er der sandelig noget at lære, og har man af ham lært at være sagtnodig og ydmyg af hjertet, da har man lært den vigtigste af alle lektier. Men den er ikke lært sådan hu-hej, det er en undervisning, der varer livet igennem.

Paulus' fristelse bestod i de »overmåde høje åbenbaringer«, Gud havde skænket ham (2. Kor. 12,7); han havde set den herliggjorte Herre – han havde været borttrykket ind i Paradiset og hørt uudsigelige ord – han kendte Guds hemmeligheder langt bedre end alle andre – det var hans fristelse – og fristelsen bestod i, at han derved skulle blive selvsikker, thi selvsikkerhed er hovmodets karakter – medens

ydmyghedens væsen er afhængighed af Herren.

Blev der givet mig en torn i kødet

Vi ved ikke bestemt, hvad det var, der blev givet apostelen; han beskriver denne torn i kødet som en satans engel, der slog ham i ansigtet; går vi hans ord nøje efter, får vi den forståelse, vi behøver.

Han siger *først*, at »der blev givet« ham en torn i kødet; dette udtryk er meget talende; det anvendes ofte i Bibelen, når Gud tager det sataniske i sin tjeneste (se f. eks. Johs. Åbenb. 13,5 og 7). Paulus lader os klart forstå, at det var Gud, der i sin uudgrundelige visdom gav satans engel magt til at give Paulus nogle ørenfigner og derigennem gav Paulus en hemmelighedsfuld velsignelse, der ganske vist så ud som alt andet end en velsignelse.

Det var ydmygende for Paulus; det gjorde det umuligt for ham at hovmode sig; derfor var det så værdifuldt!

Dernæst siger han, at han *tre gange* bad Herren om, at den måtte vige fra ham; han lægger ikke skjul på, at han anså det for strengt nødvendigt for ham og for hans tjeneste at blive af med denne torn i kødet, denne satans engel, denne daglige ørenfiggen. Det var i hans øjne en hindring for ham; derfor bad han indtrængende om, at Herren ville fjerne den; han bad tre gange, altså som Herren bad i Getsemane, og han bad uden tvivl under henvisning til alle Herrens løfter om bønnesvar. Han vidste, at Herren er hoved for enhver magt og myndighed, og at han med eet eneste ord kunne fri ham fra hans plage.

Men Herren *svarede* ham: »Min nåde er dig nok!« Hans bøn blev altså *besvaret*, thi han fik Herrens svar; det var blot helt anderledes, end han havde bedt om og forventet; ja, det var *langt ud over*, hvad han havde bedt om eller kunne forstå!

Herren sagde: »Min nåde er dig nok!« Det betyder: »Min nåde fylder alle dine behov – ønsk derfor ikke andet end det, som fylder alle dine behov!«

Herren forklarede det nærmere ved at tilføje: »Thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt!« Hvis Paulus havde fået, hvad han direkte bad om og var blevet friet fra tornen i kødet, havde han ikke været så magtesløs, at Guds kraft havde kunnet udfolde sig *helt*, altså havde han i så fald fået *mindre*, end hvad han nu fik.

Ak, lille Paulus, hvor er Gud stor, når han giver dig *langt ud over*, hvad du kunne bede om eller forstå! Nu har du intet at berømme dig af; du kan end ikke berøm-

me dig af, at du bad og (som det nu og da siges på en lidt for selvsikker måde) »stod fast« på løftet om, at hvad som helst vi beder om i Jesu navn, det får vi – thi du fik ikke, hvad du bad om, men *langt derud over!*

Nu udfolder Guds kraft sig helt – kan der tænkes noget større? Nej, det kan der ikke, men Paulus så ikke stor ud, thi han gik rundt med tornen i kødet og fik sine daglige lussinger, ej heller blev han stor på det; det havde Gud umuliggjort gennem sit herlige bønnesvar, der så alt andet end herligt ud!

Bøn og bønnesvar

Bibelen er fuld af opmuntrende beretninger om, hvad bønnen formår; tænk blot på *Abraham, Josva og Elias!* I Det nye Testamente giver Herren os de herligste løfter om at høre vor bøn og besvare den. Vi formaner til at holde ud i bøn, og det lægges os på sinde, at bønnen nu og da kan være som en kamp!

Derfor skal vi altid opmuntre hverandre til denne skjulte tjeneste, hvis betydning næppe kan overvurderes. Gang på gang oplever vi helt konkrete, vidunderligt opmuntrende svar på vor bøn; Gud griber ind og gør, hvad vi bad ham om. Han er sandelig en Fader, der lytter til sine bedende børn og giver dem, hvad de beder ham om.

Men Gud er ikke en automat, hvorfra vi kan trække det, vi gerne vil have. Gud er ikke en Gud, som vi kan sætte stolen for døren og befale at gøre, hvad vi forlanger. Gud er højt ophøjet, hellig og uendeligt viisere og mægtigere end vi. Derfor ligger der i al sand bøn denne undertone: »Ske din vilje – lad dit navn blive helliget!« Det svækker aldrig troen i mindste måde, men holder den på plads og gør sjælen tryk.

Paulus var en langt større bønnens mand end nogen af os, men han siger, at hvad vi rettelig bør bede om, *forstår vi ikke* (Rom. 8,26). Vi besidder aldrig den fulde indsigt i nogen sag, men det gør Gud. Vi ved aldrig til fulde, hvad der er det allerbedste, men det gør Gud. Da Paulus indtrængende bad tre gange om, at tornen i hans kød måtte blive fjernet, vidste han ikke til fulde, hvad han rettelig burde bede om, men Ånden gik i forbøn sammen med ham og for ham med uudsigelige succes, og Gud besvarede hans bøn, ikke efter dens pålydende, men efter Åndens uudsigelige succes.

Paulus blev ikke svækket i troen på, hvad bøn formår, tværtimod blev han be-

styrket i, at Gud *altid* besvarer vor bøn – enten skænker han os, hvad vi beder om – eller også skænker han os noget, der går

langt derudover – lad det være os alle en opmuntring til at holde ud i vor lønkamertjeneste og aldrig resignere eller give

op, men bide på Gud, *indtil han har svaret os, og vi har forstået hans svar!*

Klippen

Her i landet har vi ikke store vandfald. Men i udlandet har jeg set nogle, og de har gjort indtryk på mig. Når man står ved foden af et sådant mægtigt vandfald, føler man sig overvældet. Larmen, bruset, det vældige drøn af de styrtende vandmasser tilintetgør alle andre indtryk.

Man står overfor en strøm, der ikke lader sig standse, og som river alt med sig. Her kan intet menneske stå; skulle nogen forsøge derpå, ville han omkomme. Her kan ingen båd klare sig; enhver robåd rives ned, hvor meget roerne end lægger sig i årene, og enhver motorbåd rives også med, hvor meget motoren end arbejder.

Man ser undertiden advarselsskilte oppe ved flodbredden et godt stykke før selve vandfaldet; længere end hertil må ingen komme; for robåde, kanoer og kajaker er advarselsskiltet tidligere end for motorbåde.

Tidens strøm

Til dagligt lægger de fleste af os ikke mærke til, at tiden er som en strøm, der river os med hen imod vandfaldet. Men så sker det, at denne fornemmelse kommer stærkt over os, og det giver ligesom et sug inden i os. Hvor er årene blevet af, hvornår er vi henne ved vandfaldet? Er der noget eller nogen, der kan sikre os mod at blive revet med ned?

Nogle forsøger med »robådsmetoden« – de stoler på deres egne kræfter, og det går da også godt et langt stykke vej. De er sunde og stærke – de har klareret mangt og meget med bravour – hvorfor skulle de ikke også kunne klare vandfaldet?

Men med eet er de kommet så langt, at strømmen og suget begynder at tappe deres kræfter; de vidste ikke, at det gik så voldsomt til – de havde aldrig før anet, at det sidste stykke vej var så krævende – og nu glider de hjælpeløst hen imod vandfaldet – fortabte!

Andre slår deres lid til »motorbådsmetoden« – hvad kan den moderne teknik ikke udrette – er der noget problem, den ikke kan løse, nogen vanskelighed, den ikke kan overvinde? Det går da også strålende et langt stykke tid – vanskelighed på vanskelighed bliver overvundet, problem efter problem løst – her er fred og ingen fare – i det højeste nogle udfordringer, som man nok skal klare!

Men så kommer der nogle underlige

ukendte lyde fra motoren, den begynder at hoste og hakke – uroen breder sig hos de ombordværende – og den før så stolte motorbåd rives hjælpeløst hen imod vandfaldet – alle anstrengelser for at få motoren i gang igen er frugtesløse – snart rives den ned og alle er fortabte.

Klippen

Midt ude i vandfaldet, lige hvor styrtet begynder, rager en klippe op. Den er aldeles urokkelig – her har den stået siden skabelsen – vandet slår om den forneden, men overskyller den aldrig, thi den rager højt op.

Det mægtige vandfald med al dens hvirvlende brus og larmende kraft er aldeles magtesløst overfor denne klippe. Her er godt at være, bedre end i robåden, selv når den tilsyneladende var uden for fare, bedre end i motorbåden, da motorbåden arbejdede upåklageligt – her på den faste klippe kan enhver »slappe af« (vidunderlige moderne udtryk!), thi her er der virkelig ingen som helst fare for at blive revet med. Roerne kan miste kræfterne, motoren kan gå i stå i motorbåden, men klippen mister ingen kraft og kan aldrig glippe.

Det faste holdepunkt og det faste hjerte

Hebræerbrevet begynder og slutter med at understrege, at Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja indtil evig tid (kap. 1,12 og 13,8); han er og forbliver den evige klippe, som aldrig røkkes hverken i tid eller i evighed. Alt andet rives med og forsvinder før eller senere. Intet uden han modstår tidens strøm, der river alt og alle med sig ned i den brusende grav.

Han er prøvet i alt; alle Guds brændinger skyllede hen over ham, men rev ham ikke omkuld; han stod, hvor alle andre faldt, og sejrede, hvor alle andre bukkede under.

Allerede i den gamle pagt påkaldes han atter og atter som klippen, den urokkelige, uovervindelige, ubetvingelige. Døden har ingen som helst magt eller indflydelse over ham; han har besejret den. Satan kan løbe storm imod ham, men kun for at blive afsløret som besejret. Alt og alle kan sammensværge sig imod ham, men hvad betyder det? De har end ikke så megen magt, at de kan ændre bare en lille

smule på ham – nej, han forbliver den samme i dag, da jeg skriver dette, den dag, I læser det, og til evig tid!

Han har fuldbåret renselse for alle vore synder og taget sæde ved Majestættens højre hånd. Hvem kan røkke ham fra den plads?

Kom til ham, da er du bjærget for tid og evighed! Han er den evige klippe, hvorpå du kan »slappe af« og være helt fri for alle dine egne anstrengelser og alle dine bekymringer for, hvorhen din synd og kommen til kort dog skal føre dig. Er du kommet til ham, da fører dine synder og din karaktersvaghed dig aldrig andre steder hen end just til ham – og hos ham skal du derfor blive i liv og død og opstandelse og alle evigheder, thi han forbliver den samme.

Her frygter du ikke, om dine kræfter nu også strækker til, eller om motoren nu også holder og kan klare det hele – thi du er jo så tryk på denne klippe, at du nærmest smiler ad tidens brusende strøm og vandfaldet derhenne ved slutningen af strømmen!

Og når du »slapper af« for alle dine bekymringer og al din indre sjæleuro, da får du et *fast hjerte*. Det er netop, hvad du så gerne vil have, og som du har søgt at tilkæmpe dig. Du har bedt meget derom, men er stadig urolig. Du har taget dig sammen til mere Bibellæsning og bøn, men dit hjerte er ikke blevet fast deraf. Nej, et fast hjerte får man først, når man ikke i mindste måde tager sin tilflugt til andet end den faste klippe, Jesus Kristus, der er den samme i dag, i går og i morgen og så fremdeles. Han er fast, når du ikke er det. Hvad vælger du så, hans eller din egen fasthed?

Når du dybt i dit hjerte ved, at han er din frelse, han alene, da ånder du lettet op, som om en tung byrde faldt fra din samvittighed. Og da er dit hjerte fast!

Et fast hjerte, ikke plaget af bekymring og vantro, kan helt anderledes klare tilværelsen end et uroligt, flakkende sind, der hele tiden bærer på et »mon nu også« og et »men«. Enhver, der holder sig til »robådsmetoden« eller »motorbådsmetoden«, kan aldrig blive helt fri for det nagende »mon nu også?« eller det borende »men, men, men«, thi fuldkommen sikker er hverken robåden eller motorbåden, det er kun klippen.

Robåden og motorbåden er menneske-

værk, klippen er Guds værk. Ingen har hjulpet ham dermed, end ikke i allermindeste måde. Frelsen er Guds værk fra først til sidst, ingen har hjulpet ham dermed, men alle har søgt at hindre ham deri. Trods alle menneskenes hindringer og al deres modstand har Kristus fuldendt frelsesværket i alle stykker, og det kan aldrig rokkes, endsige tilintetgøres. Som klippen midt i den strømmende flod står frelsen evigt fast.

Det er derfor, Hebræerbrevet formaner os, der bygger hele vor frelse i tid og evighed på Guds værk i Kristus Jesus alene: »Lad jer ikke rive med af alle hænde fremmede lærdomme; thi det er godt, at hjertet styrkes (d.v.s. *bliver fast*) ved nåden, ikke ved bestemte spiser; de, som lagde vægt på dem, har ingen gavn haft af det« (kap. 13,9).

Bliv på klippen, søg ikke styrke i noget andet, så bliver dit hjerte fast! Der er ganske vist mange, der vil henlede din opmærksomhed på noget andet end Kri-

stus – afvis dem kort og godt, thi hvis du lytter til dem, vil du svække dit hjerte, så det bliver vejt i troen og vaklende.

Hebræerbrevet nævner som et eksempel på det, der svækker os, *bestemte spiser* – »spis ikke svinekød, spis kun, som Det gamle Testamente foreskriver« – men enhver, der går ind herpå, vil erfare, at han bliver usikker og svækket i sin tillid til Herren, thi han begiver sig ind på »robådsmetoden«, hvor mennesket ved sin egen indsats skal skaffe sig frelse fuld og hel. Det styrker ikke hjertet, slet ikke når man nærmer sig vandfaldet, men skaber kun problemer.

Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid; han er Guds nådegave til os, derfor er nåden også den samme i går og i dag, ja, til evig tid. Han er vort hjertes faste klippe, han gør vort hjerte fast.

Men spiseregler såvel som alle andre regler har med loven at gøre, hvilket atter vil sige, at den har med vor lovoverhol-

delse at gøre, og den er aldrig den samme i går og i dag eller i morgen, thi al lovoverholdelse går op og ned og giver aldrig fast grund under fødderne. Den er afhængig af menneskets karakterstyrke og ligner robådsmetoden, som aldrig holder, når tidens strøm har ført os hen til vandfaldet.

Du får hverken fast grund under fødderne eller et fast hjerte gennem en lovisk selvdisciplin. Lyt derfor ikke til de mange fremmede lærdomme, som føres til torvs for tiden, at ikke du rives med for til sidst at rives ned.

Den evige klippe står der stadig, tålmodig, urokkelig, uomskiftelig, trofast, stærk, uberørt af alle tidens strømninger. Ham alene stoler vi på – og vi skal aldrig blive til skamme – vi skal aldrig rives ned i afgrunden, fortabte – vi skal blive stående endog i dommen – lovet være hans helige navn!